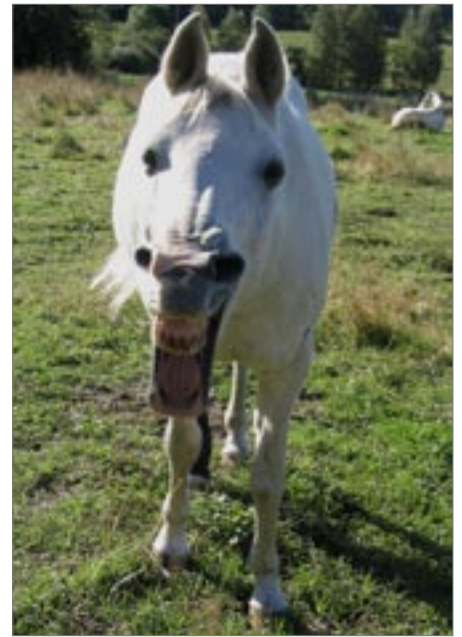

In memorian

Mohamed,

född -84
e. Marleks u: O'Banja

Mohamed gick ur tiden den 18 september 2006, 22 år gammal. Han hade under det senaste året brottats med en hälta i höger framben, som till slut ledde till det svåra beslutet att ta bort honom. Efter en härlig sommar tillsammans med bästisen Shamès (f. 84, e: Shagal u: Siglavy Bagdady VI-45) fick han sluta sina dagar i sommarhagen i Hälsingland, där han tillbringat sina somrar sen han var 5 år.

Mohamed kom som en virvelvind in i mitt liv den 5 januari 1990. En mycket bestämd 5-åring, som fick tampas med en lika bestämd 11-åring. Kanske inte det bästa valet av första häst, men med mycket hjälp och träning blev det inte så tokigt till slut.

Mohamed var underbar, men lite av en enmanshäst. Lydde mig som en hund (nåja, nästan i alla fall), men ville gärna försöka bestämma över de övriga i familjen. Pappa berättar gärna om när Mohamed jagade honom i sommarhagen...

Det finns mycket roligt att minnas. Som vår första hopptävling, det var julprishoppningarna på Leksands ridklubb 1991, vi skulle starta i en clearround. Allting började jättebra, men när vi kom på sista hindret blir Mocky paff och tvärstannar, han har sett publiken för första gången! Det hela slutade med att min ridlärare kom in på

banan och sänkte det sista hindret, så att vi i alla fall skulle komma över det, vi fick stående ovationer... Och alla fina uteritter tillsammans, när Mocky bland annat har fått höra historier om olycklig tonårskärlek och tagit snabba galopper uppför "Speedvägen".

Under våra år tillsammans prövade vi på lite av varje inom dressyr, hoppning, terränghoppning och distansridning. Vi tävlade mest på lokala klubb-tävlingar, men även ett par regionala och fick några fina resultat. Bland annat Vasaritten, där vi gick felfria clearround 43 km 1998.

Mohamed var även med på SShF:s riksutställningar 1994 och 1996. Hans bästa resultat var från utställningen

1996, där han kom på andra plats i sin klass med 37 poäng.

När Mocky var knappt 20 år började jag tömköra honom som konvalescentträning efter en ganska svår griffelbensskada. Ulrica, min tömkörnings- och dressyrtränare tyckte att det kunde vara bra gymna för "gamlingen". Vad hon inte visste då var att Mocky knappt ett år senare skulle piaffera och jobba för glatta livet. Det var bara att korta tömmarna så började han trampa. Jag kan berätta, att Ulrica blev mäktigt imponerad! Och det är så jag vill sluta min berättelse om min underbara lilla häst, en kämpe och min allra bästa vän.

Liv Jonare

